

Egretele sunt prea târzii

Lorena Craia

Au împușcat-o fără milă
La gura de vărsare-n deltă,
I-au dărâmat făptura zveltă,
Ce zace-acum sub o șenilă.

Doi cărăuși musteau pe ape,
Ca două plute fumurii,
Încrucişați și săngerii,
Ca două mâini ce vor să scape.

Topite în amurgul viu,
Lăcustele zburau la sol,
Iar stelele, pe cerul gol,
Se domoleau într-un târziu.

Venise iarnă și război,
Obuzele se sărutau
Ca-n povestiri cu Menelau,
În zbor, în moarte și noroi.

Conservele pluteau în van
Prin mlaștini și râpane mici,
Noi toți trecuserăm pe-aici,
Cum treci și tu, an după an.

Și urmele creșteau din scrum,
Iar noi eram tot mai săraci,
Puneam nisipurile-n saci,
Apoi ne preschimbam în fum...

Azi, dropiile sunt stafii.
Mai dau ocol, din când în când,
Prin vântul sobru, rar, spunând:
„Egretele sunt prea târzii...”

9 martie 2017 – 16 decembrie 2018, Constanța